

În remarcabila, scilpitoarea carte publicată în anul 2007 de Andrei Vieru la editura pariziană Seuil, *Le gai Ecclesiaste*, tema centrală este legată de un soi de «variațiuni»: manierismul expresiei, gradul ei secund, ce pune mereu ghilimele gândului originar, într-o lume a glosării infinite, care se îndepărtează de prea multe ori de «spusa» directă a trăirii și a ideii.

Îl interesează, de exemplu, și în sens pozitiv, și ca pretext de respingere critică, un fel de muzică de gradul doi, de meta-muzică, cea care implică și o reflecție adâncită și subtilă asupra variabilelor de geometrie interioară a operei, a aproximărilor mereu reluate în drumul spre centrul viziunii; cu pandantul lor, desigur, al excentricității și diluării. Dacă, de exemplu, are rezerve cu privire la conservarea variantelor («variantele trebuie proscrise»), recunoaște, totuși, imediat, că «În 'căutarea perfecțiunii', sentimentul infinitului e sugerat mai puțin de 'perfecțiune' decât de căutare». Numai că – observație importantă – «variantele» se cuvine să aibă o anumită, relativă convergență pentru a da sens amintitei căutări și a asigura echilibrul între «concept» și «improvizație».

«Eclesiastul» se exprimă la acest capitol de *Artă și interpretare*. El știe că trecutul cade în uitare, ceea ce rămâne ca «etern» este abia «scheletul» operei, imaginea redusă la esență. Tocmai căutarea acesteia fără a crede, totuși, într-o singură interpretare posibilă atenuază scepticismul ca și generalizat, întorcându-l către un soi de stoicism luminat, ce relativizează chiar ideea de perisabil și de deșertăciune, permițând «veselia» din titlul acestui text și al cărții. Filonul nietzschean degajat-relativizant, de «știință voioasă», va fi având tocmai acest înțeles: căutăm un fel de adevăr al nostru relativizând Adevărurile, și e bine să ne bucurăm de ceea ce realizăm prin propriile puteri, prin propriul efort de cunoaștere.

PROF. UNIV. DR. ION POP

Ce fericire să citești o carte de o inteligență atât de radioasă, scrisă într-o limbă franceză de o puritate demnă de limba lui Cioran! Scriitorii români sunt oare ultimii noștri mari prozatori? Fiul compozitorului Anatol Vieru, autorul *Eclesiastului vesel*, el însuși pianist, reunește un florilegiu de eseuri despre muzică, filozofie, arte plastice, psihanaliză...

Cu siguranță, insolența și profunzimea gândirii sale sunt principalele lui atuuri.

Francis Cousté
L'Éducation Musicale

Andrei Vieru e un spirit șiret. Este însuși modelul spiritelor viclene. E mai viclean decât cel mai viclean dintre vicleni. Român de origine, dând dovadă de aceeași minuțioasă culpabilitate față de limba franceză ca și compatriotul său Cioran, Andrei Vieru nu e de acord cu nimeni și e mai subtil decât toți. [...] Nu e lipsit de un gen de ironie «Mitteleuropa», care te face să admiți tot ce afirmă.

Jacques Drillon
Le Nouvel Observateur

E S E I S T I C Ă

CURTEA VECHĂ

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

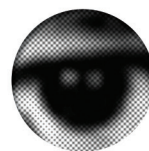
Începi să afli

ISBN 978-606-588-602-5

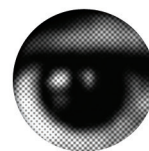

Andrei Vieru

Andrei

Vieru

e c l e z i a s t u l v e s e l

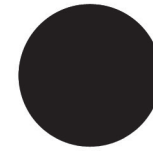
Un mare pianist care și-a construit renumele în special datorită interpretărilor din Bach, Beethoven și Liszt, Andrei Vieru este unul dintre acei Roumains de France, alături de Enescu, Fondane, Cioran, Ionesco și Brâncuși. Muzicianul a devenit repede cunoscut și prin calitățile sale de scriitor, reviste prestigioase ca *Le Figaro littéraire* și *Marianne* elogiindu-l la scenă deschisă („un miracol al spiritului francez”).

Eclesiastul vesel este o colecție de eseuri strălucite, îndrăznețe, nonconformiste, în care finețea observațiilor intră în competiție cu profunzimea lor. Sunt meditații libere asupra artei și artiștilor, de la compozitori și interpreți până la mari scriitori, la care se adaugă analize politico-istorice (vizând dramele din Estul Europei) și o analiză în perspectivă matematică a muzicii.

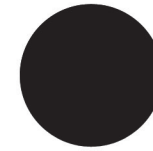
Scrisă într-un limbaj fermecător, cartea pleacă de la amintiri despre tatăl său (muzicianul Anatol Vieru), și-i analizează subtil, scinteietor și detașat pe John Cage („Artă și hazard”), Glenn Gould („Artă și ego”), Șostakoviți („Artă și panică”), Bach („O viziune anistorică”), ajungând, poate spre disperarea unor muzicologi români, la Miles Davis („Artă și accesibilitate”) și Jimi Hendrix („Artă și perenitate”) – aici disperarea se va transforma în groază, deoarece în opinia lui Andrei Vieru, Hendrix este genial). Urmează Cioran („Arta cuvintelor și primejdiile stilului”), André Gide, J.D. Salinger, Malcolm Lowry și, spre final, considerații extrem de interesante și pertinente despre muzică și limbaj.

O carte care trebuie citită.

Andrei

Vieru

e c l e z i a s t u l   v e s e l